

ждама съ дръгы знакове благоговѣнїа, зовеса *устна* или *външна*.

В. Може ли да бѣде външна молитва безз вътрешна.

Ѡ. Може, кога нѣкой произноси дѣмы-тѣ на молитва-та безз вниманїе и усердїе.

В. Доста ли ѣ една *външна* молитва за полѣченїе *благодать-тѣ*?

Ѡ. Не само че не ѣ доста за полѣчаванїе *благодать-тѣ*: напротивъ една *външна* молитва, безз *вътрешнѣ*, прогнѣвава Бога.

Самъ Богъ изавлава негодованїе на таквѣси молитвѣ: *приближаются Мнѣ людїе сїи усты своими, и устнами чтутъ Мя, сердце же ихъ далече отстоитъ Отъ Мене: всуе же чтутъ Мя. Матд. XV, 8, 9.*

В. Не доста ли ѣ една *вътрешна* молитва безз *външнѣ*?

Ѡ. Той въпросъ прилича на тока, какъ ако бы нѣкой попыталъ: не доста ли ѣ челоуѣкъѣ една дѣша безз тѣло? Безполѣзно ѣ да са пыта за тока, кога-то Богъ благоволилъ да състави челоуѣка отъ дѣшѣ и тѣло: така пакъ безполѣзно ѣ да са пыта и заради тока, не доста ли ѣ една *вътрешна* молитва безз *външнѣ*. Като имаме дѣшѣ и тѣло, мы треба да *прославяме Бога въ тѣлесѣхъ нашихъ, и въ душахъ нашихъ, яже суть Божїя*; така както ѣ и естественно, да бы *Отъ избытка сердца уста* говорили. Господь *нашъ* Исусъ Хрїстосъ былъ дѣховенъ въ высочайшїй стѣпнъ: ами и Той дѣховнѣ-тѣ си молитвѣ изобразалъ и съ дѣмы, и съ благоговѣйны дѣженїа на тѣло-то, нѣкога на примѣръ, възведенїемъ *очытѣ* на небо-то, а нѣкога преклоненїемъ *колѣны-тѣ* и *лице-то* на *землѣ-тѣ*. глѣд. 1 Кор. VI, 20. Матд. XII, 34. Юан. XVII, 1 Лѣк. XXII, 41. Матд. XXVI, 39.